

STADS-FOTO-GRAAF LEIDEN

Rosalie van der Does is de stadsfotograaf. Elke week publiceert het Leidsch Dagblad een foto van haar, waarbij ze zelf de tekst maakt. Rosalie: „Als stadsfotograaf ga ik op zoek naar de verhalen achter één van onze dagelijkse bezigheden: pauzeren. Een fascinerende wereld, met een uniek inkijkje bij de organisaties die onze regio draaiende houden.”

Volg de stadsfotograaf op Instagram via @stadsfotograffleiden. Daar kunnen ook tips en ideeën worden gedeeld.

Pauze bij... het dierenasiel

Wanneer ik de kantine van Dierenasiel Stevenshage in Leiden binnenkom, valt me gelijk een levensgrote kamertijger aan de muur op. „Dit is onze voormalige huiskat Damocles”, zegt beheerder Nicolette Bloemendaal. „Hij heeft na de verbouwing van ons asiel maar kort kunnen genieten van het nieuwe gebouw. Toen we ’m moesten laten inslapen, hebben we deze afdruk gekregen van het bestuur.”

Het dierenasiel gebruikt de ruimte ook voor workshops, trainingen en bestuursvergaderingen. „We hebben een aparte bestuurskamer, maar we vinden het eigenlijk gezelliger om hier te zitten. De vaasjes met bloemen die je hier ziet staan bijvoorbeeld, regelt een vrijwilliger van ons die ook bij de bloemenveiling werkt.” Ik schuif aan bij de grote tafel en spreek vrijwilliger Elizabeth van Hasselt, die nog even haar ontbijt oplepelt. Ze helpt al vier jaar in het

asiel bij de verzorging van de katten. „Ik ben gestopt in de horeca, en wilde iets anders gaan doen. Dit werk geeft ritme, en ik ben gek op katten! Tussen tien en half elf hebben we pauze en zitten we allemaal bij elkaar met koffie en thee. Als er een dier van één van de vaste medewerkers jarig is, dan wordt er namens het dier getrakteerd op taart met daarop een foto van het dier. Maar vandaag is er geen jarige, zoals je ziet!” Het asiel draait op negentig

vrijwilligers en zeven vaste medewerkers. Niet iedereen kent elkaar, maar de pauze helpt daar natuurlijk wel bij. Hondenverzorger Marianne Ros vertelt: „Soms zijn we met z’n allen aan het kletsen, maar er zijn ook momenten waarop iedereen in zijn of haar eigen bubbel zit. Alles kan, er hoeft helemaal niets hier. Er zijn bijvoorbeeld ook vrijwilligers die liever bij de dieren blijven.” De gemeenschappelijke interesse verbindt de vrijwilligers en laat sommigen van hen uit hun

schulpl komen. Een andere vrijwilliger vertelt: „Ik kom hier natuurlijk voor de dieren, maar ook echt voor de mensen!” Plotseling worden er drie puppy’s losgelaten in de kantine. De pauze is het perfecte moment voor de jonge beestjes om aan mensen te wennen. „Ze moeten leren omgaan met prikkels, de hersenen zijn nog in de groei. We stellen ze bloot aan allerlei situaties. Hoe meer ze meemaken, des te stabielere worden”, zegt Nicolette. Onder-

tussen moet ik mijn cameratas even redden, want die vinden de puppy’s ook erg interessant. Ik vraag me af of de vrijwilligers zelf dieren adopteren uit het asiel. Elizabeth: „Ik heb zelf een kat, maar die kan niet zo goed omgaan met andere katten. Anders had ik er al lang één geadopteerd uit het asiel!” En een opvolger voor huiskat Damocles? „Het nieuwe gebouw is daar minder geschikt voor. Damocles is dus voor eeuwig de huiskat van Stevenshage!”